

M. Stránský má herectví v rodině

TV Magazín 12. - 18. 6. 1999

autor: Olga Čermáková

foto: J. Hora

Člen činohry Divadla J. K. Tyla v Plzni Martin Stránský pochází z herecké rodiny, jeho otec je ředitelem divadla v Jihlavě. V plzeňském angažmá našel Martin kromě práce i spřízněnou duši a jeho vztah s kolegyní z Bárrou Munzarovou trvá již tři roky.

Pocházíte z Jihlavy, jak jste se dostal do Plzně?

„Z Jihlavy jsem odešel studovat DAMU do Prahy a po škole jsem nastoupil přímo do Divadla J. K. Tyla v Plzni. Takže úplně jednoduchá a přímá cesta.“

Chtěl jste být od malička hercem?

„Máme to v rodině, takže jsem o jiném zaměstnání ani nepřemýšlel. O divadle se samozřejmě u nás mluvilo, do divadla jsem chodil, a když jsem se rozhodoval, co budu dělat, zvítězilo prostě divadlo.“

S Bárrou jste ve stejném divadle a také spolu žijete. Pokud spolu nehrajete, dá Bára na vaše rady?

„Vzájemně se snažíme si pomáhat a radit si. Pochopitelně se doma o divadle bavíme. Když se sejdem u Bářiných rodičů, téma divadlo převládá. Občas s panem Munzarem zabrousíme na létání, ale pak stejně skončíme u divadla.“

Zavzpomínejte na školní léta, kdo vám nejvíc utkvěl v paměti?

„Rád vzpomínám např. na Petra Čepka, Věru Galatíkovou, která pro nás moc znamenala, na pana Spáčila a - bylo by jich moc. Nerad bych na někoho zapomněl.“

Jaký jste televizní divák?

„Odmalička mě baví naučné a vzdělávací pořady. Pokud běží nějaký dokument, rád se na něj podívám.“

Někteří vaši vrstevníci zůstávají raději v Praze na volné noze, než aby šli na oblast. Co vy na to?

„Psychicky bych nevydržel čekat u telefonu, až mi někdo dá příležitost. Nemám žaludek na to, modlit se, aby nějaká šance přišla a já byl v klidu, že zaplatím nájem. Vnitřně na to asi nemám, ale jinak jsem normální.“

Jste pověřčivý?

„Do určité míry ano. Ndávám si boty na stůl, nenechám si na sobě přišít knoflík, aby se mi nezašila paměť. Jinak žádné rituály před představením nedělám.“

Kdo je vaším hereckým vzorem?

„Mám rád Al Pacina, nebo například Paula Newmana.“

Měl už jste už tzv. pořádné okno?

„Jednou. A mám pocit, že by tenkrát zasklilo celou Kotvu. Hostoval jsem v Divadle Labyrint v představení Svíčka. V jedné scéně klečím před partnerkou a vedeme dialog o různých partiích těla. Vtom mi vypadl text a já si za boha nemohl vzpomenout. Nakonec mi hodila laso partnerka, ale zapotil jsem se příšerně.“